

NOVINY Z TUROVKY

KULTURNĚ-SPOLEČENSKO-ZÁBAVNÍ OBČASNÍK Z TUROVKY I ZE SVĚTA, ZE KTERÉHO SE DOZVÍTE VŠE, CO VÁS ZAJÍMÁ
ZDARMA A BEZ REKLAM

KVĚTEN 2020 - ČÍSLO 1 ROČNÍK VII

Hříběcké divadýlko – „ZASe ti TUPITELÉ“

Scéně vévodí dlouhý jednací stůl. Z veřejného rozhlasu začne hrát dechovka, po chvíli je ztlumena a do sálu zní hlášení radnice. „Hlášení místního rozhlasu. Dnes ve 20:00, to je v osm hodin, se v sále hostince uskuteční desáté julibejní zasedání zastupitelstva obce. Jste všichni srdečně zváni. Občerstvení není zajištěno. Zítra v 8:00, to je v osm hodin, se budou před samoobsluhou prodávat brambory. Kilo za patnáct korun. Pytle vlastní sebou. Opakuji hlášení. Dneska zastupitelstvo, zítra brambory. Konec hlášení.“

Přichází zapisovatelka Libuška (hraje Žaneta Šimková), přelétne očima slušně zaplněný sál hříběcké hospody, uvítá publikum coby účastníky dnešního zasedání místního zastupitelstva a rychle ještě očekávaným hlavním aktérům připravuje na stůl desky s body dnešního programu a láhve skotské, což, jak se vzápětí ukáže, je „příloha k usnesení bodu číslo jedna, parcela u lesa. Ten Pražák.“ A v rychlém sledu pak přicházejí ostatní, starosta (v podání Tomáše Edra), který si nechává za slavnostních zvuků fanfár z Libuše zavěsit na krk zlatý řetěz se znakem obce, v trenýrkách, tílku a s fotbalovým míčem kopálista Aleš (Martin Máca), stěžlí se o holi belhající důchodkyně Jarmila (Jana Nevoralová), mladá učitelka Hanka (Katka Petráková) a na poslední chvíli i podnikatel Lojza (Zdeněk Charvát), o němž právě Aleš takto hovoří se starostou:

„Lojza zas někde honí kšefty. Já bych mu to podnikání zakázal. Starosto, je to vůbec dovolený, aby zastupitel podnikal? Není to zájem ve středu?“

„Myslíš střet zájmu? Není. To by musel dostávat zakázky od obce a vydělávat na nich.“

„Ale to on přece dělá, ne? Co ty chodníky? Tu zámkovou dlažbu dodával on.“

„Ale přes stavební firmu svého bratra. To je v pořádku. Tak se to má správně dělat.“

A zatímco paní učitelka si evidentně se svou lahví neví rady, a zlatavé přílohy k usnesení bodu číslo jedna se tak ochotně místo ní ujímá Aleš, Lojza jen znalecky konstatuje – „To je ta parcela u lesa?“. Usedá, vytahuje z brašny notebook, jednání může začít...

Hříběčtí ochotníci sáhli tentokrát mimo vlastní scénářistický šuplík a hlavně do dosud pro ně neprobádaného žánru a pro letošní rok nastudovali hru autora Petra Tomšů, docela ostrou politickou satiru. A poradili si s ní na výtečnou.

Problémy s výstavbou chodníku, odtahem vraku auta nacházejícího se již delší dobu v příkopu za obcí, s výměnou kotle ve školní jídelně, s dotacemi místnímu fotbalovému klubu, s vyhláškou o provozování výherních automatů na území obce - zde vstupuje na scénu konečně podnikatel Nemytý (Jirka Šimek st.), který se v úvodu pokoušel sondovat u zapisovatelky situaci, ale byl požádán vyčkat ve výčepu na pozdější vyzvání.

A následuje projednání úpravy komunikace v obci, zpomalovacím pruhem, k čemuž je přizván odborník na danou problematiku, policistka Hladná. Její vystoupení je jedním z vrcholů dnešního divadelního večera, Petra Dočekalová sklízí zasloužený aplaus, její rázné vystupování nás všechny vrací do školních lavic v době učitelování pana Igora Hnízda, a statistiky jsou šokující pro zastupitele i přísedící občany, vždyť ... jenom za minulý rok zde byla překročena povolená rychlost 130krát a to v souhrnu o 2200 kilometrů v hodině! To je, pro zajímavost, maximální rychlost stíhacího bitevníku gripen ...a ... celkově pak bylo pokutováno 75 osob a na pokutách se vybralo 112 tisíc korun. Což je, pro zajímavost, cena za jeden raut na ministerstvu dopravy.

Posledním bodem programu pak je schválení textu na pamětní desku našeho rodáka, slavného architekta, kterého však, jak se zdá, nikdo z přítomných krom sečtělé a snaživé paní učitelky nezná.

Povědomé typy postav s často povědomým vzorcem chování. Zároveň však řekněme, že autor sice situoval hru do prostředí malé obce, předobrazem mu však evidentně byla především politická garnitura z těch pater vyšších, ba nejvyšších, se svým leckdy povýšeným, přezíravým a až arogantním jednáním, nikoli skupina politiků a lidí politikou se zabývajících na lokální úrovni. Však tady to také není ani tak o vysoké politice a globálních vizích, jako především o každodenním řešení konkrétních, palčivých místních problémů, jakkoli „malých“. Řada z nich je zmiňována a diváci je pochopitelně znají i z vlastních zkušeností, ano, někdy přetrvávají déle než bychom si přáli, někdy je nutné dlouho hledat alespoň kompromis a ne vždy optimální východisko, ono to není vůbec jednoduché angažovat se a jednat v této sféře, ale rozhodně je tady snahou věci řešit. Tím není řečeno, že vše je vždy jak má být, že není co zlepšovat, že se vším v obci panuje spokojenost, to jistě ne, ale každopádně obecnost i díky patřičně ze hry vyčnívající nadsázce nebere dnešní představení jako kritiku místního zastupitelstva, ať již současného či některého z těch bývalých. A jistě ani cílem divadelníků nebylo snad převzatou hrou „opřít“ se do vedení obce, maximálně snad jen semtam využít nabízející se shody původního scénáře a aktuální situace, ťuknout na nějakou tu místní bolístku, třeba tu „chodníkovou“, a nenásilnou formou ji připomenout.

Na to, jak dopadne jubilejní zasedání zastupitelů na divadelních prknech hříběčského sálu, se zkuste ještě zajít podívat při některé z repríz, snad budou nakonec i četnější než v uplynulých sezónách, dnes večer se diváci rozcházejí rozesmátí a spokojení, takže tady to dopadlo dobře. Zasluhou už všech výše jmenovaných herců, z nichž možná největší prostor dostala skvělá Jana Nevoralová bezděčně a s kouzelnou nevinností

glosující okolní dění, civilní role však nadmíru slušely i ostatním. O úspěch představení se ale nemalou měrou zasloužili i další členové spolku, Johana Volcová v roli sousedky Marie sedící v první řadě „schůzi přítomných občanů“, Míra Tomec, Honza Volc, Lenka Hašková, Alena Šimková, Magdalena Pokorná a pochopitelně režisérka paní Marta Volcová.

Přemysl Hamerník, únor 2020 | [fotodokumentace z 1.reprízy 28.2.2020](#) Ondřej Hruška | [Hříběcké divadýlko](#)

Hříběcké divadýlko uvádí komedii Petra Tomšů

ZASE TI TUPITELÉ...

Premiéra 22. února 2020 (sobota)

1. repríza **28. 2. 2020 (pátek)** 2. repríza **7. 3. 2020 (sobota)**

Derniéra **14. 3. 2020 (sobota)**

Začátek představení vždy od 19.30 hod. Vstupné: 80 Kč

Osoby a obsazení:

Starosta: Tomáš Edr

Jarmila, důchodkyně: Jana Nevoralová

Aleš, sportovec: Martin Máca

Marie, sousedka: Johana Volcová

František Nemytý, zástupce hazardní lobby: Jiří Šimek st.

Libuška, zapisovatelka: Žaneta Šimková

Alois Kovář, podnikatel: Zdeněk Charvát

Hanka, učitelka: Kateřina Petránková

Hladná, dopravní policistka: Petra Dočekalová

Upozorňujeme, že jakákoli podobnost děje se skutečnými tématy, či se skutečnými osobami, je čistě náhodná!

Valcha 2020

Pět let stačilo a řada z nás si rázem poji první den měsíce května s počátečním otužileckým podnikem. Letošnímu ročníku, který měl být již šestým v pořadí, však světem šířící se koronavirový přízrak vystavil stopku. Může však takový bacil, byť nebývale rozpínavý a agresivní, zastrašit tyhle zocelené borce ?

Pochybovali jsme o tom a rozhodli se na vlastní oči přesvědčit. Nakonec, Valchovské cákání, to je jen oficialita. Pořadatelé samozřejmě respektují vládní nařízení o akcích sportovních i společenských, takže setkání, které se do análů zapíše, jak pevně všichni věří, s šestkou v klasickém rámečku s logem, bylo přesunuto na rok 2021, ale copak je „cákání“ jenom o těch odvážlivcích ? Pro nás přespolní to je zároveň krásná konečně jarní procházka provoněným lesem, návštěva Ludmilina pramene se zázračnou vodou, její požití na místě a případně i nabrání do přinesené nádoby či lahve, nadýchání se opravdu osvěžujícího čerstvého vzduchu a obdivování čerstvě olisťující se aleje roubící Cestu starých soukenických mistrů, jejíž velebnosti a důstojnosti se opakovaně koří přichází z dále i ti místní. Nu a budou-li k zahlédnutí i nějaká ta obnažená těla, pár známých obličejů, objeví-li se na hladině jezera plaveckými tempy zčeřené vlnky a zaslechneme-li nějaký výskot a šprým, tím lépe, však bude to jako bonus k již jinak nastolené a prožívané sváteční pohodě. A tak jsme vyrazili.

Byli tam ! Zda-li se jednalo o to nejtvrďší jádérko z jinak mnohem objemnějšího jádra nebo prostě o ty nejzarytější exhibicionisty, recesisty či puristy a tradicionalisty, nezkoumali jsme, měli jsme hlavně upřímnou radost ze shledání. Počtem víceméně splňovali zákonem čerstvě stanovené podmínky pro sdružování osob,

i ten dvoumetrový odstup vzájemně od sebe jsme se snažili většinou dodržovat, a to i při přitukávání na zdar nové sezony a především na zdraví všech. Samozřejmě, obvyklý bohatý program jindy celého půldne byl ořezán na samotnou dřev, žádné slavnostní nástupy, fotografování, házení klíče, pochopitelně se muselo oželet přetahování

lanem, projíždky na vodě, muzicírování i opékání špekáčků. Ale to v dané situaci nevadilo. I tak jsme se dozvěděli spoustu novinek, vyslechli historii podzimního hledání loni potopeného dvoukajaku jihlavskými potápěči s dovětkem o následující téměř opětovné ztrátě lodě z vozíku během přepravy do suchého doku, seznámili se s plánem společenských akcí na druhé pololetí, obdivovali se nově vyřezané dřevěné soše v areálu, pochválili zbudovanou knihobudku, která jistě přijde v letních měsících vhod řadě návštěvníků, nu a u toho zlehka (letos opravdu) popili jedenáctistupňového piva. Voda měla nějaký ten grád navíc, vzduch rovněž, sluníčko svítilo tak akorát.

Postupně přicházející rodinní příslušníci si začali ty plaváčky postupně odebírat a odvádět ke slavnostnímu obědu domů, i my jsme se rozloučili se slibem setkání se při nejbližší možné příležitosti. A naplnili ten náš „přespolní“ program, čili zašli ke studánce zasvěcené svaté Ludmile a prošli se lesem. Ten prožívá těžké časy, úpí pod jhem kůrovce, ale na léčbě a nápravě se již pracuje, a tak jako nás nedostane nějaký virus, ani lesy se nepoddají ataku brouka. Odoláme, vytrváme, nedáme se. Počáteční otužilečtí nezmaří jsou nám příkladem.

VALCHOVSKÉ CÁKÁNÍ – areál Valcha, Počátky, 1.5.2020

P.Hamerník květen 2020

Povídky Šimka a Grossmanna

Jak jsem se učil plavat

Některé atrakce, jimiž nás příroda zahrnuje, můžeme klidně postrádat. Mám na mysli zemětřesení, tornádo, kobylky, dobytčí mor, požár pampy, fatu morgánu, jezinky, sennou rýmu a daně.

Na druhé straně jsou však v přírodě živly, i nebezpečné, které nemůžeme opomíjet a podceňovat. Na prvním místě je to voda. Možná že někteří jste ohrnuli nos, ale musíte si uvědomit, že voda je i v rumu. Už z tohoto důvodu je zapotřebí vycházet s tímto živlem v dobrém. Jsou odvážlivci, kteří si s vodou přímo tykají.

V naší rodině, musím to přiznat, jsme neměli vodu příliš v lásce. Ne že bychom nepili rum, to ano, v tomto směru nemohu rodinu pomlouvat. Vždyť už při snídani rozdával otec decky pro zahřátí a sám pak se zahříval celý den, ale mám na mysli tu vodu, jak ji znáte vy – tu původní vodu pramenitou. Tak tu nám dokonce doma dlouho rodiče zatajovali. Ostatně nedalo jim to ani moc práce, neboť vodovod byl až přes dvůr na pavlači sousedního domu a při dešti otec tvrdil, že z nebe padá síra. Dnes s odstupem času s úsměvem vzpomínám, jak u nás probíhala sobotní koupel, probíhala-li vůbec. Maminka napustila vanu světlým pivem, a když nás všechny spláchna, pozval otec sousedy na černou flekovskou třináctku. Zajímavé je, že tento trik sousedé nikdy neodhalili, i když domovník Jícha našel jednou ve svém püllitru celuloidovou ryбку a kus žínky.

S vodou nás děti seznámila podrobně teprve škola. Nejprve se učitelce zdálo podezřelé, že si o přestávce myjeme ruce v lahvové dvanáctce, a když jsme pak na vycházce při dešti zděšeně volali: "Síra, síra!" a hledali úkryt v průjezdu, začala se o nás zajímat. Po dlouhém vyptávání navštívila náš byt a za uzavřenými dveřmi cosi křičela na tatínka. Obsah jejich rozhovoru nám zůstal utajen, ale výsledky tu byly. Sobotní pivní seance s přáteli otec zrušil a po okolí se rozkřiklo, že jsme zchudli. A tak jsme se po návštěvě paní učitelky poprvé koupali ve vodě. Byl to hezký pocit, i když už nebylo tolik příjemné usrknout ze sprchy a pěna se musela tvořit uměle za pomoci saponátových přípravků. Zato tělo nebylo po umytí tolik lepkavé, nehledě k tomu, že nás méně vyhledávaly mouchy a vosy. A potom to léto. Teď, když jsme už skoro na sto procent věděli, že v řece není síra, ale voda, nebáli jsem se vmísit mezi děti na břehu a osvěžit se jako ostatní. Bylo to mnohem krásnější, dovádět ve vlnách, než když nás otec v parnu poléval na balkoně chlazenou gamzou. Jenom nás mrzelo, že neumíme plavat. To víte, tempa chtějí prostor, a i když pivo dobře tělo nadnáší, ve vaně je těsno. Proto jsme uvítali akci "Každý občan plavcem", která se rozběhla na našem obvodu na plné obrátky. Výcvik nás nejmladších dorostenců měl na starosti důchodce Vlček, bývalý plavecký rekordman, který v roce 1916 zvítězil v mimořádném vytrvaleckém závodu "Čubou do Hamburku".

Vlčkovy metody výcviku byly od samého začátku svérázné a směřovaly k tomu, abychom se ve vodě cítili opravdu jako doma. Proto nám ušil igelitové šaty vlastní konstrukce, které se po oblečení naplnily z dovedně skrytého kapsovitého trychtýře vodou. "Tento skafandrík," prohlásil Vlček začátkem března, "budete nyní nosit stále místo svého občanského oděvu. Je módně řešen, a proto ho neodložíte ani na plese. Pouze večer

povolují vypustit vodu kohoutkem v levé nohavici a igelit zavěsit na ramínko. Neznamená to ovšem, že na noc se s vodou rozloučíte. Kdo chce dosáhnout mé úrovně a podívat se někdy čubou do Hamburku, bude spát ve vaně či v bazénku z PVC, který vám rodiče jistě rádi koupí." Po těchto slovech se s námi trenér na tři měsíce rozloučil.

Nutno přiznat, že Vlčkovy rady nenalezly v domovech jednoznačné pochopení. Někteří rodičové nejenže nekoupili svým ratolestem bazének z PVC, ale dokonce jim zakázali do plaveckého kroužku chodit.

Zbytky našeho oddílu se sešly s plaveckým mistrem Vlčkem počátkem července u řeky, v místech, kde stál důchodcův příbytek, hausbót Hamburk. Na daný pokyn jsme se svlékli do plavek. Igelitový oděv slavil první úspěchy, neboť všichni už jsme v lecčems dosáhli trenérovy úrovně. Naše vylouhovaná, scvrklá těla byla od důchodcovy postavy téměř k nerozeznání. Však také na nás bývalý rekordman hleděl se zalíbením. A pak začal vlastní výcvik. "Nebudu vás učit styly umělé," prohlásil Vlček. "Kraul, motýlek, prsa a znak jsou pastyly, které vymyslel člověk ve své pýše, neboť se zaslepeně domnívá, že je králem zvířat. To je ovšem nesmysl. Jsme soudní lidé, a proto nebudeme při plavání napodobovat ani rybu, ani žábu, tím méně delfína, zkrátka živočichy s vodou srostlé. My se poučíme od tvorů suchozemských, s námi se přátelících a nám věrných, to jest od psů." Pak důchodce vhodil svého kokršpaněla do vodního toku a ukázal na zmítající se zvíře prstem: "Dobře se dívejte, jak to dělá. Plave nejideálnějším stylem, to jest čubou!" Svérázné metody trenérovy dostoupily v tomto okamžiku vrcholu. Rozjařil se, hulákal a oči se mu divně leskly, když nás začal strkat bidlem do vody, volaje: "Napodobte psíka!" Což se nám moc nechtělo, neboť kokršpaněl mezitím podivně zmizel ve víru pod jezem. Nic jiného než napodobit nebohého tvora nám však nakonec stejně nezbylo, neboť hloubka v těch místech byla dobré tři metry. Hrabali jsme zoufale rukama, nohama a jakžtakž jsme se drželi nad vodou. Někteří z nás, v touze napodobit psa co nejvěrněji a neklesnout ke dnu, i hlasitě štěkali. Situace se však záhy stala kritickou. Naše údy, nezvyklé psím pohybům, umdlávaly a ústa jen stěží lapala po vzduchu. A když se někteří přece jen doplácali ke břehu, srážel je fanatický trenér za volání, že Hamburk je ještě daleko, zpět do živlu. Zmocnila se nás panika. Jeden břeh byl obsazen bláznem Vlčkem a kontrolován bidlem, druhý pak byl pro nás nedostupně daleko. Drželi jsme se nad hladinou skutečně jen vůlí. Nikdo by nevěřil, jak je čuba vyčerpávající styl. V beznadějně situaci, snad pudově, jsme začali volat o pomoc. I když se fanatický stařec na břehu snažil naše volání přehlušit zpěvem veselé plavecké písně, přece jen se našli občané, kteří nás přispěchali vytáhnout. Vlček nevěděl, kam dříve obrátit své bidlo, zda proti nám, či proti příchozím, a začal s ním proto mávat jako na kajaku. Naši zachránci začali ustupovat, ale přece jen na chvíli odvedli šilencovu pozornost od břehu. Toho využil můj bratr, který zřejmě pochytil od kokršpaněla nejvíc. Vydrápal se z vody, po čtyřech doběhl k Vlčkovi a s psí silou se mu zahryzl do lýtka. Důchodce pustil bidlo, a ač poraněn, skočil do řeky a propagovaným stylem zmizel v dálce. Byli jsme zachráněni a tím definitivně skončil náš plavecký výcvik.

Za týden jsme se dočetli v novinách, že v Labi u Hamburku byl rybáři uloven nevidaný sumec. Ovšem my víme své.

s úctou : <http://sigosada.webnode.cz>

Noviny z Turovky. Redakce: Přemysl Hamerník a Ondřej Hruška. Adresa redakce: Turovka 4, 393 01 Horní Cerekev. Kontakt: noviny@turovka.cz. Vychází nepravidelně v nákladu příležitostném pro rodiny a přátele členů redakce. Redakční rada má výhradní právo nezveřejnit příspěvky, které se jí nelíbí, které jsou nevhodné, nevkusné, které jsou škodlivé celkově a to zejména zdravému duševnímu životu. Anonymní články se nepublikují. Drby, klevety a pomlavy jsou nám odporné a proto je zásadně nezveřejňujeme. Autoři přijatých článků zodpovídají za jejich správnost včetně citací z jakýchkoliv externích zdrojů informací. Veřejně přístupná elektronická podoba těchto novin existuje na stránkách www.turovka.cz. Žádná část obsahu těchto novin ve verzi tištěné ani ve verzi elektronické nesmí být využita k osobnímu obohacení, nesmí být kopírována, dále publikována natožpak rozšiřována v jakékoliv podobě. Veškerá autorská práva jsou vyhrazena © 2014 - 2020 Redakce Novin z Turovky.